

noget, de vedkommende maa overveje. I hvert Fald er det en Fordel for dem, at de faa Adgang til at gaa til hvilken Kreditforening, de ønske. For selve Husmandskreditforeningerne er det en ubetinget Fordel, at de faa Adgang til at kunne faa disse Panter af Taksationsværdi mellem 6,000—8,000 Kr. med, det vil jo blive nogle af deres bedste Panter. Og af Hensyn til Statsgarantien er der heller ikke nogen Grund til at modsætte sig Forslaget. Statsgarantien er jo efter menneskelig Beregning ganske uden Betydning eller Risiko for Staten, og den bliver i alt Fald ikke nærmere ved at kunne blive effektiv, om dette Forslag bliver til Lov, end den er nu. Det forekommer mig derfor, at alt taler for at vedtage det foreliggende Forslag, og det har i alt Fald min bedste anbefaling.

Der er imidlertid et Forhold, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa. Som allerede berørt af den højtærede Indenrigsminister blev der ved Lov af 21. Marts 1902 fastsat, at selv om Husmandskreditforeningernes Panter ved Forbedringer vare bragte op til en større Taksationsværdi end 6,000 Kr., skulde de dog fremdeles kunne faa Laan af Kreditforeningen indtil 3,000 Kr. — Saa vidt jeg skønner, er der ikke blevet rørt ved dette Forhold i det foreliggende Forslag. Det staar dog alligevel som noget tvivlsomt for mig, om det er rigtigt at lade denne Bestemmelse blive staaende aldeles uændret. Det forekommer mig, at det kan føre til noget indviklede og vilkaarlige Forhold, naar man lader Bestemmelsen staa uændret. Saa vil Forholdet altsaa blive dette, at de Panter, der, første Gang de vurderes til Laan, blive vurderede til ikke over 6,000 Kr., ville kunne blive i Kreditforeningen, selv om de senere paa Grund af Forbedringer blive vurderede til 9—10,000 Kr. eller derover, medens de Panter, som, første Gang de vurderes til Laan i Husmandskreditforeningen, blive vurderede til mellem 6,000 og 8,000 Kr., ikke ville kunne blive i Foreningen længere, naar de paa Grund af Forbedringer komme op til en Taksationsværdi af over 8,000 Kr. Jeg har i hvert Fald fundet det rigtigt at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, og da jeg hører, der vil blive nedsat Udvalg til Overvejelse af Lovforslaget, vil jeg opfordre dette Udvalg til dog at skænke disse Bemærkninger en Tanke. For mig vilde det staa som det naturligste, om man, dersom man gaar til at forhøje Grænsen for Husmandskredit-

foreningernes Panter Taksationsværdi til 8,000 Kr., saa ogsaa ændrer Bestemmelsen i Loven af 1902 i Overensstemmelse dermed, saaledes, at ogsaa de Panter, der ved Forbedringer bringes op fra en Værdi af mellem 6,000 og 8,000 Kr., kunne blive i Kreditforeningen, men dog ikke kunne faa Laan ud over 4,000 Kr. Det vilde saa helt ud svare til, hvad man slog fast i Loven af 1902, at Ejendommene under 6,000 Kr., som ved Forbedringer efter Pantsætningen bragtes op til større Værdi, dog ikke kunde faa Laan ud over 3,000 Kr. I øvrigt anbefaler jeg, som sagt, Forslaget paa det bedste, og mig kan man i hvert Fald ikke henføre under Kategorien af „Talsmænd, der have Fordel af Forslaget“. Maa jeg i Parentes sige, at jeg tror nu ikke heller, at det er saadanne Motiver, der have bragt Forslaget frem eller have været Anledning til de varme Udtalelser, der ere faldne for Forslaget i det andet Ting.

Maa jeg endnu med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour) gjorde angaaende det ønskelige i, at der kunde opnaas Statsgaranti ogsaa for andre Kreditforeningers Obligationer, sige, at den Tanke har min fulde Sympati. Om det skal være gennem en Hypotekbank, Centralkreditforening eller paa anden Maade, kan der være delte Meninger om; men Tanken har min fulde Sympati, og det er mit Haab, at den højtærede Regering inden alt for lang Tid vil tage dette Spørgsmaal op. Men jeg er ogsaa enig med den sidste ærede Taler i, at det vist ikke vil være rigtigt af det Udvalg, der formodentlig bliver nedsat, at komme ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed. Det vilde nærmest føre til, at det foreliggende Forslag ikke bliver til Lov i Aar, og det vilde jeg for mit Vedkommende meget beklage.

J. C. Sørensen: I de forløbne Aar siden 1882, da den Lov blev given, ved hvilken denne Kreditforening blev stiftet, har det mere og mere vist sig, at det var et Tidens Krav, der da blev opfyldt. Jeg tror, at alle kunne være enige om, at denne Lov har virket godt og til Gavn for Smaafolk her i Landet, og det er min Mening, at det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, yderligere vil bidrage til at fæstne det Gode, som herigennem er givet Befolkningen. Jeg mener lige som flere ærede foregaaende Talere, at 6,000 Kr. Vurderingssum i 1882, da Loven blev given,